
ПОЛІТИЧНІ ІНСТИТУТИ ТА ПРОЦЕСИ

УДК 327:004

DOI: 10.33663/1563-3349-2026-100-520

ISSN 1563-3349

І. Г. ВЕРХОВЦЕВА

О. А. ТРЕТЯК

С. В. СТАВЧЕНКО

І. Г. АЛЕКСЕЄНКО

**ПОЛІТИЧНА ТА СОЦІОІНФОРМАЦІЙНА
СТІЙКІСТЬ ЦИФРОВОЇ ДОБИ:
ЛОКАЛЬНИЙ ПОТЕНЦІАЛ КІБЕРДИПЛОМАТІЇ**

Розглянуто обґрунтування потреб соціоінформаційної стійкості громадських спільнот, які наголошують на спроможності кібердипломатії як особливо різновиду міжнародних інтеракцій на офіційному та неофіційному рівні в цифровому середовищі. Увагу сфокусовано на зростанні значення акторів «середнього рівня», які можуть у конструктивний спо-

© **ВЕРХОВЦЕВА Ірина Геннадіївна** – доктор історичних наук професор, професор кафедри національної безпеки та підприємництва Державного університету «Київський авіаційний інститут»; ORCID: 0000-0002-5682-993X; e-mail: iryna.verkhovtseva@npp.kai.edu.ua

© **ТРЕТЯК Олексій Анатолійович** – доктор політичних наук професор, завідувач кафедри політології, соціології та філософії Державного університету «Київський авіаційний інститут»; ORCID: 0000-0003-2536-0611; e-mail: oleksii.tretyak@npp.kai.edu.ua

© **СТАВЧЕНКО Сергій Вікторович** – доктор політичних наук професор, завідувач кафедри політології, соціології та публічного управління Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара; ORCID: 0000-0002-4091-868X; e-mail: sergiy.stavchenko@gmail.com

© **АЛЕКСЕЄНКО Ігор Григорович** – доктор політичних наук професор, завідувач кафедри цивільного, трудового та господарського права Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара; ORCID: 0000-0003-2465-7499; e-mail: alexeenko@ua.fm

сіб інтерпретувати функціонал дипломатичного діалогу. Акцент зроблено на розвитку національної системи кібердипломатії, яка визначає необхідність розбудови цифрової інституційної мережі публічної комунікації офіційних та неофіційних речників. Розкрито значення соціально-інформаційної стійкості, яке підкреслює важливість сприяння розвитку суспільства, здатного підтримувати соціальну згуртованість, сприяти рівному доступу до інформації та забезпечувати позитивний внесок кіберзнань у соціальний добробут. Зроблено висновок, що публічно-комунікаційні ініціативи та практики в рамках сучасних дипломатичних контактів вимагають постійної підтримки бажаного для певної країни порядку денного в цифровому просторі.

Ключові слова: кібердипломатія, кіберстійкість, інформаційна стійкість, цифрове середовище, цифрова політика, публічна комунікація.

Verkhovtseva Iryna, Tretiak Oleksii, Stavchenko Serhii, Alekseenko Ihor.
Political and socio-informational sustainability in the digital age: local potential of cyberdiplomacy

The article examines the justification of the needs for socio-informational resilience of public communities, which emphasize the potential of cyber diplomacy as a special type of international interactions at the official and unofficial levels in the digital environment. Attention is focused on the growing importance of “middle-level” actors who can interpret the functionality of diplomatic dialogue in a constructive way. Emphasis is placed on the development of a national system of cyber diplomacy, which determines the need to build a digital institutional network of public communication of official and unofficial spokespeople. The meaning of socio-informational resilience is revealed, which emphasizes the importance of promoting the development of a society capable of maintaining social cohesion, promoting equal access to information, and ensuring the positive contribution of cyber knowledge to social well-being. It is concluded that public communication initiatives and practices within the framework of modern diplomatic contacts require constant support for the agenda desired for a particular country in the digital space.

Key words: cyberdiplomacy, cyber resilience, information resilience, digital environment, digital policy, public communication.

Вступ. Зміна принципів сучасних міжнародних відносин від консенсусно-переговорних до гегемоністських та силових визначає необхідність дослідження трансформації дипломатії як основного засобу мирного розв'язання та підтримання взаємодії між державами. За цифрової доби формується дискурсивне середовище, яке наголошує на наявності кібердипломатії як особливо різно-

виду міжнародних інтеракцій на офіційному та неофіційному рівні в цифровому середовищі.

Посередництво цифрових та кіберсистем робить дипломатію більш гнучкою та такою, що отримує ширший функціонал, ніж передбачено класичними інтерпретаціями та попереднім світовим досвідом. Кіберсередовище дає можливість багатовимірного моніторингу та аналізу міжнародної ситуації. Також зростає значення акторів «середнього (локального) рівня», які можуть у довільний спосіб інтерпретувати функціонал дипломатичних представництв та розвивати власну міжнародну активність. У такій ситуації цифрові публічні комунікації є засобом, який підтверджує офіційний статус дипломатичних повідомлень. Крім того, вони розкривають обсяг політичної залученості суб'єктів, які не мають формального статусу дипломатів, але виконують дипломатичну місію.

Швидка досяжність публічної інформації за цифрову добу робить її надбанням конкретних інтересантів та широкої громадської думки. У зв'язку з цим навіть цифрові послання офіційних дипломатичних представників та уповноважених урядовців мають нести специфічний контент, який в доцентрову добу тлумачився як адресований вузькому колу фахівців та центрів ухвалення рішень.

В умовах російського вторгнення до України цифрові публічні комунікації стають комплексом відстоювання незалежної (стійкої) позиції та національних інтересів у цифровому середовищі. Розвиток національної системи кібердипломатії визначає необхідність розбудови інституційної мережі публічної комунікації офіційних та неофіційних речників.

Метою статті є встановлення потенціалу кіберстійкості на основі практик сучасної кібердипломатії в рамках розвитку систем публічної цифрової комунікації. Завданням статті є оцінка ефективності заходів кіберстійкості на основі кібердипломатичних практик на рівні локальних спільнот.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Соціально-комунікаційні та соціокультурні засади стійкості цифрового соціуму активно вивчаються в міждисциплінарному дискурсі. Антиципаторне (завбачливе) управління для соціально-екологічної стійкості розглядають Е.Бойд, Б. Ньюквіст, С. Боргстрем та І. Стасевич [2]. Н. Каллендер та А. Белл вивчають реакцію церковної більшості чорношкірих на невідкладні ситуації у сфері охорони здоров'я

чорношкірих у Сполученому Королівстві [3]. Р. Часкін аналізує розбудову потенціалу громади в рамках тематичних досліджень комплексної громадської ініціативи [4]. Водночас доречно розглянути кібердипломатичний та публічно-комунікаційний виміри соціоінформаційної стійкості громадських та політичних мереж в умовах сучасних цифрових трансформацій.

Виклад основного матеріалу дослідження. Соціально-інформаційна стійкість кіберсуспільства являє собою багатовимірну концепцію, яка охоплює стійкість, адаптивність та безперервний розвиток соціальних систем в умовах швидкого технологічного прогресу, розвитку комунікаційних технологій та складних глобальних викликів. Фінські науковці П. Менпяя, М. Фенле та Х. Грьонлунд слушно наголошують, що сучасні кризи переживаються локально у власному просторовому та віртуальному соціальному середовищі людей. У кожному локальному контексті інформаційні умови як для короткострокових, так і для довгострокових дій формуються державним та приватним секторами, але використання соціальної, фізичної та цифрової інфраструктури, що впливає на інформаційні потоки, по суті, також знаходиться в руках громадянського суспільства [6].

На сучасному етапі поняття соціально-інформаційної стійкості підкреслює важливість сприяння розвитку суспільства, здатного підтримувати соціальну згуртованість, сприяти рівному доступу до інформації та забезпечувати імплементацію конструктивних кіберзнань та навичок до переліку базових соціальних інтеракцій. Провідною ознакою досягнення кіберстійкості є розвиток та зміцнення мереж цифрових політичних знань та комунікації, які слугують життєво важливою *соціокогнітивною інфраструктурою*, що сприяє поширенню, обміну та спільному створенню інформації між різними соціальними верствами [9]. П. Менпяя, М. Фенле та Х. Гренлунд, використовуючи емпіричні дані тематичних досліджень стійкості громад під час кризи COVID-19 у Гельсінкі (Фінляндія), встановили значення використання соціальних мереж як розпорошеного, але колективного інформаційного потенціалу в рамках готовності до надзвичайних ситуацій та операцій. Дослідники стверджують, що комунікаційні засоби людей і громад, а також результируючий колективний інформаційний потенціал, особливо в місцевих умовах, повинні бути прийняті та вкорінені в

концепції стійкості, а також у готовності до надзвичайних ситуацій та управлінні ризиками суспільства [6].

Цифрові мережі політичної співпраці дозволяють самоврядним спільнотам громадян (локальним громадам), державним установам та окремим особам отримувати доступ до відповідних ресурсів кіберзнань та навичок. Також з'являється можливість ефективно співпрацювати та впроваджувати інноваційні рішення для розв'язання значущих суспільних проблем на глобальному рівні. Функцією кібердипломатії в широкому розумінні стає зміцнення соціальної структури та підвищення стійкості в умовах застосування деструктивних маніпулятивних стратегій. П. Менпяя, М. Фенле та Х. Гренлунд виявили умови стійкості до раптових і довгострокових криз. Для цього суспільствам потрібна здатність вирішувати різні проблеми, пов'язані з інформацією. У надзвичайній ситуації існує потреба в швидкому обміні та виправленні інформації. У довгостроковій перспективі стійкість суспільства пов'язана з інформаційними умовами для колективного впровадження змін та адаптації до довгострокових криз системного рівня, таких як зміна клімату [6].

Зростання кількості цифрових мереж поширення політичних кіберзнань тісно пов'язане з розвитком цифрових технологій та цифрових платформ, які забезпечують безперебійну комунікацію та обмін соціально-політичною інформацією. Цифрові політичні мережі є не просто технологічними конструкціями, а новітніми кіберсоціальними утвореннями, які значною мірою залежать від активної участі та довіри учасників. Це вимагає широкого розуміння соціальної динаміки, глобальних культурних контекстів та логіки розвитку інформаційно-організаційних структур. Польська науковиця Агнешка Бекла справедливо називає інформаційний сектор основною частиною інформаційного суспільства та економіки, заснованої на знаннях. Інформаційний сектор розвивається подібно до інших структурних частин економіки. Спочатку (попередній етап) сектор не є надто великим, якщо вимірювати його розміри часткою ВВП або розміром зайнятості. Наступна фаза охоплює стадію зростання та поєднується з розширенням інформаційного сектору. Ця стадія завершується фазою насичення, що означає досягнення максимальних розмірів сектором. За цією стадією йде стадія стабільності, а після неї – стадія декаденції [1, p.127].

Таким чином, розвиток цифрової соціально-політичної стійкості вимагає стратегічного планування, інклюзивної політики та сприяння розвитку культури політичної кіберучасті. Ці підходи забезпечують появу політичної екосистеми відкритості, прозорості та поширення інноваційних практик публічної цифрової комунікації. Не менш важливою є роль комунікативних компетенцій політичних посадовців у забезпеченні ефективності та сталості соціально-інформаційних систем. А. Бекла виокремлює сталий сегмент інформаційного сектору, який охоплює інформацію та методи обробки та використання інформації, що задовольняють більш складні інформаційні потреби. Зростання значення сегмента інформаційного сектору не лише підвищить рівень розвитку інформаційного суспільства, а й поглибить небажане явище прогресивної інформаційної поляризації. Другий сегмент інформаційного сектору є реальним визначальним фактором розвитку інформаційного суспільства. Еволюція розвитку інформаційного суспільства призведе до збільшення кількості суспільств, які активно створюють знання (інформацію) та споживають інформацію (пасивні), у ширшій, глобальній перспективі [1, р.128].

В рамках цифрової публічної комунікації обрані та призначувані політичні актори виступають посередниками між рамками традиційної політичної поведінки та суспільними кіберпотребами. Здатність демократичних еліт та лідерів ефективно, адресно та прозоро публічно спілкуватися в цифровому просторі впливає на довіру та залученість громадськості. А. Бекла помітила, що розвиток інформаційного суспільства та економіки, заснованої на знаннях, тісно пов'язаний з рівнем навичок фільтрації інформації окремими особами. Фільтрація означає, у певному спрощенні, спрощення здатності знаходити та використовувати корисну інформацію для різних форм економічної та неекономічної діяльності. Фільтрація особливо важлива в ситуації надлишку інформації, коли наявність відповідних методів та прийомів огляду інформації визначає витрати та час доступу до необхідної інформації. Навички фільтрації інформації стають елементарними в інформаційному суспільстві. Їх відсутність або дефіцит призводить, з одного боку, до зростання транзакційних витрат, а з іншого – до явища інформаційної ізоляції. Занадто низький рівень кваліфікації фільтрації та відсутність механізму їх швид-

кого поширення призводять до квазіінформаційного суспільства [1, р. 129].

Підвищення рівня політичних публічно-комунікативних навичок включає навчання цифровій грамотності, міжкультурній комунікації, кризовій комунікації та стратегічним повідомленням. Означені компетентності є важливими для орієнтування у складних інформаційних середовищах та боротьби з дезінформацією. Ф. Вебстер відстоює думку про наявність п'яти аналітичних критеріїв (технологічного, економічного, професійного, просторового та культурного), які використовуються для визначення інформації або інформаційного суспільства. У цілому інформація дедалі частіше розглядається як визначальна риса сучасного світу, і такі країни, як Сполучені Штати та Велика Британія, зазвичай називають «інформаційними суспільствами». Однак коментатори не мають спільної думки щодо критеріїв, які використовуються для визначення інформації або інформаційного суспільства [11, р. 2].

Крім того, політичні посадовці та лідери повинні вміти конструктивно використовувати різні канали публічної комунікації, включно з традиційними медіа (радіо, телебачення тощо). Однак саме цифрові соціальні мережі, платформи залучення громадян застосовуються передусім для гарантованого (адресного) охоплення різноманітних аудиторій та сприяння інклюзивному політичному кібердіалогу. Це вимагає якісної експертної діагностики соціально-культурного контексту різних спільнот та здатності відповідно адаптувати політичні кіберповідомлення. Передбачаючи вказане, Ф. Вебстер ще наприкінці ХХ століття застерігав, що більшість визначень (*інформаційного суспільства*. – Авт.) стосуються кількісних показників, які не враховують важливі якісні виміри критеріїв, хоча, як не парадоксально, існує поширене припущення, що кількісні зміни в інформації віщують новий тип суспільства, якісно відмінний від попередників. Крім того, прихильники інформаційного суспільства оперують несемантичними концепціями інформації. На противагу цьому, коли до інформації підходять з точки зору здорового глузду, тобто з точки зору її значень, то перспективи наближення інформаційного суспільства є непереконливими [11, р.2].

Розвиток мереж цифрових знань та політичної взаємодії на макро- і мікрорівні та вдосконалення комунікативних компетен-

цій є «взаємопідсилюючими» процесами. Кваліфіковані політичні еліти та лідери покликані сприяти інтеграції різноманітних джерел знань у згуртовані продемократичні кібермережі. Завдяки цьому вірогідна та актуальна, адаптована до технологічних вимог кіберсередовища соціальна інформація стане надбанням широких верств суспільства та сприятиме зміцненню демократичних практик. В рамках цих завдань дослідний та соціальний проєкт «Центр експертизи співчутливих громад» (COCO), який здійснюється Дослідницькою лабораторією суспільства та старіння Вільного Університету Брюсселю, прагне створити більш «співчутливе» (compassionate) суспільство, в якому громади мають можливості та знання для забезпечення догляду за своїми членами під час серйозних хвороб, смерті, вмирання та втрат, а також для вирішення соціальних викликів, пов'язаних із цим. Іншими словами, науковці прагнуть перетворити локальні спільноти на співчутливі громади. Цей зсув на практиці вимагатиме широкої культурної трансформації [5].

Крім того, цифрові мережі поширення конструктивних політичних знань надають посадовцям дані в режимі реального часу, забезпечують розуміння потреб громади та генерують інноваційні ідеї, які дозволяють приймати політичні рішення та стратегії комунікації з громадськістю. У цій взаємопов'язаній екосистемі прозорість та підзвітність стають основоположними принципами, які лежать в основі зусиль щодо побудови довіри та соціальної кіберзгуртованості («кіберкогезії»). Бельгійський Центр експертизи визначає конкретні цілі розбудови «співчутливих» громад. Зокрема, це розвиток знань та досвіду шляхом проведення, стимулювання, координації та збору міждисциплінарних досліджень «співчутливих» громад; поширення та впровадження знань і досвіду шляхом обміну знаннями та наукової, суспільної та освітньої валоризації для різних цільових аудиторій; створення публічно-комунікаційної мережі, яка передбачає об'єднання людей та співпрацю з дослідниками, громадами, соціальними діячами, політиками та іншими зацікавленими сторонами для створення ефективної зовнішньої мережі та перетворення на центр експертизи, що базується на дослідженнях та практиці [5].

У рамках розбудови політико-інституційної основи соціально-інформаційної стійкості публічна кіберкомунікація вимагає

зосередження уваги на цифровій рівності. Вона має забезпечуючи доступ маргіналізованих груп до цифрових інструментів спілкування та інформаційних ресурсів, запобігаючи посиленню соціальної нерівності на основі «цифрових розривів» [8]. На політичному (кібердипломатичному) рівні демократичні уряди постають перед завданням розробки нормативних умов, які сприятимуть ініціативам відкритих даних, підтримці платформ обміну знаннями на рівні громад та встановленню стандартів якості та безпеки інформації [10].

Міжнародна співпраця та обмін знаннями на основі кібердипломатії підвищують соціально-інформаційну стійкість, дозволяючи конкретним суспільствам навчатися на інноваційному світовому досвіді та адаптувати інноваційні рішення до місцевих умов.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Отже, кібернетична стійкість суспільства публічних комунікацій є багатовимірним явищем, яке залежить від параметрів соціально-інформаційної компетентності, технологічної розвитку, політичної ініціативності тощо. Публічно-комунікаційні ініціативи та практики в рамках сучасних дипломатичних контактів вимагають постійної підтримки бажаного для певної країни порядку денного в цифровому просторі. Таким чином, йдеться не про публічні виступи у ЗМІ, а про цілеспрямовану та ресурсно забезпечену багатоспектну роботу з наповнення інформаційного поля відповідним контентом.

Завдання кібердипломатії передбачають стратегічне планування публічних комунікацій з прив'язкою до імовірних та бажаних політичних та соціальних подій на міжнародному рівні. Також необхідно належним чином здійснювати моніторинг цифрового інформаційного простору з метою оцінки дій інших контрагентів, зокрема конкурентів та відкритих і прихованих опонентів. Соціоінформаційна стійкість передбачає здатність суспільства протистояти маніпуляційним навіюванням, які спрямовані на руйнування ustalених соціальних практик.

Означене вимагає чіткого розуміння цифрової політичної ідентичності, формування цифрового коду національної свідомості та культури. Кібердипломатія може виступати важливим транслятором смислів та значень, які розкривають зміст та сутність національної місії Української держави на міжнародній арені. Означені

практики можуть стати основою для подальших наукових досліджень у цьому напрямку.

1. Becla A. Information Society and Knowledge-based Economy – Development Level and the Main Barriers – some Remarks. *Economics & Sociology*. Vol. 5. No 1. P. 2012. 125-132. 2. Boyd E., Nykvist B., Borgström S., Stacewicz I. Anticipatory governance for social-ecological resilience. *Ambio*. 2015 Jan;44 Suppl 1(Suppl 1): P. 149-161. doi: 10.1007/s13280-014-0604-x. 3. Callender N., Bell A. P. Black majority church responses to black health urgencies in the United Kingdom. Smith, R. Drew, Boddie, Stephanie, C. English, Bertis, D. (eds.) *Racialized Health, COVID-19, and Religious Responses: Black Atlantic Contexts and Perspectives*. New York, NY: Routledge. 2022. P. 158–164. 4. Chaskin R. J. Building community capacity: A definitional framework and case studies from a comprehensive community initiative. *Urban Affairs Review*. 2001. 36(3). P. 291–323. Doi: <https://doi.org/10.1177/10780870122184876>. 5. Expertisecentrum Compassionate Communities (COCO) «Society and Ageing Research Lab» (SARLab). URL: <https://en.sarlab.be/projects-2/care-and-caring-communities-1/expertise-centrum-compassionate-communities-coco-1>. 6. Mäenpää P., Faehnle M., Grönlund H. Collective Informational Capacity of the Civil Society Shaping Societal Resilience. In: Uusikylä P., Jalonon H., Jokipii A. (eds) *Information Resilience and Comprehensive Security. Information Technology and Global Governance*. Palgrave Macmillan. 2024 Cham. URL:https://www.researchgate.net/publication/386494034_Collective_Informational_Capacity_of_the_Civil_Society_Shaping_Societal_Resilience. 7. Ramli T. S., Ramli A. M., Adolf H., Damian E., Palar M. R. A. Over-The-Top Media in Digital Economy and Society 5.0. *Journal of Telecommunications and the Digital Economy*. 2020. 8(3). P. 60-67. <https://doi.org/10.18080/jtde.v8n3.241> 8. Richardson J. The relentless revolution, a history of capitalism. *Foresight* .2011. №13(4): P. 82–83. <https://doi.org/10.1108/14636681111153986>. 9. Shariq D., Romeo R. R., and Gard A. M. Cognitive Resilience and Vulnerability to Socioeconomic Disadvantage: Predictors Across Individual, Family, School, and Neighborhood Contexts. *Developmental Science*. 2026. № 29, no. 1: e70105. <https://doi.org/10.1111/desc.70105>. 10. Tiirmaa-Klaar H. Cyber Diplomacy and Writing the Rules of an Invisible Domain. URL: <https://diplomaticacademy.us/2025/04/27/cyber-diplomacy/>. 11. Webster F. What information society? The Information Society. 1994. 10(1). 1–23. <https://doi.org/10.1080/01972243.1994.9960154>

References

1. Becla A. Information Society and Knowledge-based Economy – Development Level and the Main Barriers – some Remarks. *Economics & Sociology*. Vol. 5. No 1. 2012. P. 125-132. 2. Boyd E., Nykvist B., Borgström S., Stacewicz I. Anticipatory governance for social-ecological resilience. *Ambio*.

2015 Jan;44 Suppl 1(Suppl 1):P. 149-161. doi: 10.1007/s13280-014-0604-x. 3. Callender N., Bell A. P. Black majority church responses to black health urgencies in the United Kingdom. Smith, R. Drew, Boddie, Stephanie, C. English, Bertis, D. (eds.) *Racialized Health, COVID-19, and Religious Responses: Black Atlantic Contexts and Perspectives*. New York, NY: Routledge. 2022. P. 158–164. 4. Chaskin R. J. Building community capacity: A definitional framework and case studies from a comprehensive community initiative. *Urban Affairs Review*. 2001. № 36(3). P. 291–323. Doi:<https://doi.org/10.1177/10780870122184876>. 5. Expertisecentrum Compassionate Communities (COCO) «Society and Ageing Research Lab» (SARLab). URL: <https://en.sarlab.be/projects-2/care-and-caring-communities-1/expertisecentrum-compassionate-communities-coco-1>. 6. Mäenpää P., Faehnle M., Grönlund H. Collective Informational Capacity of the Civil Society Shaping Societal Resilience. Uusikylä P., Jalonon H., Jokipii A. (eds) *Information Resilience and Comprehensive Security. Information Technology and Global Governance*. Palgrave Macmillan. 2024 Cham. URL:https://www.researchgate.net/publication/386494034_Collective_Informational_Capacity_of_the_Civil_Society_Shaping_Societal_Resilience. 7. Ramli T. S., Ramli A. M., Adolf H., Damian E., Palar M. R. A. Over-The-Top Media in Digital Economy and Society 5.0. *Journal of Telecommunications and the Digital Economy*. 2020. № 8(3). P. 60-67. <https://doi.org/10.18080/jtde.v8n3.241> 8. Richardson J. The relentless revolution, a history of capitalism. *Foresight*.2011.13(4):82–83. <https://doi.org/10.1108/14636681111153986>. 9. Shariq D., Romeo R. R., and Gard A. M. Cognitive Resilience and Vulnerability to Socioeconomic Disadvantage: Predictors Across Individual, Family, School, and Neighborhood Contexts. *Developmental Science*. 2026. № 29, no. 1: e70105. <https://doi.org/10.1111/desc.70105>. 10. Tiirmaa-Klaar H. Cyber Diplomacy and Writing the Rules of an Invisible Domain. URL: <https://diplomaticacademy.us/2025/04/27/cyber-diplomacy/>. 11. Webster F. What information society? *The Information Society*. 1994. № 10(1). P. 1–23. <https://doi.org/10.1080/01972243.1994.9960154>

Verkhovtseva Iryna, Tretiak Oleksii, Stavchenko Serhii, Alekseenko Ihor.
Political and socio-informational sustainability in the digital age: local potential of cyberdiplomacy

Political and socio-informational sustainability in the digital age: local potential of cyberdiplomacy The article examines the justification of the needs for socio-informational resilience of public communities, which emphasize the potential of cyber diplomacy as a special type of international interactions at the official and unofficial levels in the digital environment. Attention is focused on the growing importance of “middle-level” actors who can interpret the functionality of diplomatic dialogue in a constructive way. Emphasis is placed on the development of a national system of cyber diplomacy, which determines the need to build a digital institutional network of public communication of

official and unofficial spokespeople. The meaning of socio-informational resilience is revealed, which emphasizes the importance of promoting the development of a society capable of maintaining social cohesion, promoting equal access to information, and ensuring the positive contribution of cyber knowledge to social well-being. It is concluded that public communication initiatives and practices within the framework of modern diplomatic contacts require constant support for the agenda desired for a particular country in the digital space. This article explores the critical nexus between political stability, social resilience, and the evolving digital landscape, with a specific focus on the role of cyberdiplomacy at the subnational level. As traditional geopolitical boundaries blur in the face of hybrid warfare, the research investigates how local potential can be harnessed to ensure socio-informational sustainability. The study argues that cyberdiplomacy is no longer the exclusive domain of national governments; rather, it has become a vital tool for municipalities and regional actors to safeguard their digital infrastructure and protect the informational integrity of their communities. By examining contemporary threats such as algorithmic manipulation, state-sponsored disinformation, and cyber-attacks on local governance, the article highlights the necessity of developing decentralized defense mechanisms. The analysis emphasizes that local cyber-resilience serves as the foundational layer for national security, fostering a “bottom-up” approach to sovereignty. Furthermore, the research delves into the capacity of cyberdiplomacy to enhance social cohesion by building trust in digital institutions and promoting media literacy as a form of civic defense. The article concludes that integrating local potential into broader international cyber-security frameworks is essential for maintaining democratic endurance in an era of digital volatility. By leveraging city-to-city cooperation and public-private partnerships, local entities can act as proactive agents in global digital governance, ensuring that the socio-informational fabric of society remains intact despite the pressures of the digital age. This paradigm shift towards localized cyberdiplomacy represents a necessary evolution in how modern states conceive of and implement comprehensive security strategies.

Key words: cyberdiplomacy, cyber resilience, information resilience, digital environment, digital policy, public communication.

Дата першого надходження рукопису до редакції: 05.03.2026 р.

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 14.03.2026 р.

Дата публікації: 28.04.2026 р.